

Så til sidst vil jeg sige, at hr. Simon Emil Ammitzbøll har en pointe, det er med hensyn til valget i marts 1943. Det valg var en skændsel, vil jeg godt sige. Det var et valg, hvor et parti var forbudt, nemlig Kommunisterne ...

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Jeg vil gerne sige til hr. Jesper Langballe, at tale-tiden ved korte spørgsmål er 1 minut. Det er overskredet for længst.

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Så skal jeg se, om jeg kan nå at svare på alle de spørgsmål, der blev stillet.

Jeg vil gerne medgive, at der er en sammenhæng mellem den 29. august og jødeaktionen. Det har jeg på intet tidspunkt benægtet, men der er også en sammenhæng mellem forhandlingspolitikken og jødeaktionen, derom ingen tvivl.

Kl. 16.45

Dertil kommer, at jeg selvfølgelig ikke synes, det er i orden, at der var et forbud mod Danmarks Kommunistiske Parti under anden verdenskrig. Det tror jeg ikke der er nogen der synes var godt. Jeg nævnte i min ordførertale, at der også var ting under forhandlingspolitikken, som jeg ikke syntes man kunne sige meget godt om. Dette var et glimrende eksempel fra hr. Jesper Langballe, men at beskyldte mig og Det Radikale Venstre for at græde krokodilletårer over de faldne under besættelsen synes jeg altså er under lavmålet.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Eftersom Det Radikale Venstre dengang og siden ikke har gjort andet end at tilsværte modstandskampen, så er det vel ikke så underligt. Det er ikke hr. Simon Ammitzbøll, jeg taler om, som jo er en ung mand, der hverken har lod eller del i det, men som jo altså i sin ordførertale fint fører det videre.

Så vil jeg sige, at påstanden om, at samarbejdspolitikken havde andel i jødeaktionen, dog er den mest horrible påstand. Den eneste andel var, at den hæderlige tysker Duckwitz underrettede Hedtoft om, at det var på vej, at tyskerne ville tage de danske jøder, og så lod Hedtoft det gå videre. Anden forbindelse er der ikke.

Men må jeg så lige sige om – det nåede jeg ikke rigtig – valget i marts 1943: Det var for mig at se en skændsel. Jeg vil spørge hr. Simon Ammitzbøll, om han synes, der er nogen grund til at

prale af det såkaldt demokratiske valg, hvor ét parti på besættelsesmagtens bud var forbudt, nemlig kommunisterne, og var det ikke lykkeligt, at befolkningen, den befolkning, som lod sig stikke blå i øjnene af politikerne ved det valg, vågnede op et halvt år efter og sagde nej?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Man kan spørge sig, om advarslen fra Duckwitz til Hedtoft nogen sinde var kommet, hvis ikke vi havde haft forhandlingspolitikken, men som hr. Søren Espersen i øvrigt tidligere så fint har rede-gjort for, er kontrafaktisk historieskrivning nok den sværeste.

Omkring valgene, som jo selvfølgelig er meget interessant – jeg svarede allerede på det med kommunistpartiet i mit første indlæg – er vi nødt til at se på: Hvad skete der ved de valg? Dansk Samling fik 3 mandater på en linje, der var mod forhandlingspolitikken. Ved valget i 1945 efter befrielsen, alle var frie, alle kunne si-ge, hvad de mente, alle kunne stemme på dem, de havde lyst til, alle kunne danne de partier, de havde lyst til, fik Kommunisterne 18 mandater, Dansk Samling fik 4 mandater. Ingen af de to partier kom nogen sinde op på de mandattal igen. Tværtimod fik de fire partier, der stod bag forhandlingslinjen, massivt flertal igen og har i øvrigt haft det ved samtlige valg lige siden.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det kan selvfølgelig ikke undre, at en radikal ordfører støtter den radikale historieskrivning. Den går jo i dag ud på, at man vil kalde samarbejdspolitikken den rigtige, og dermed har man taget parti mod den 29. august, mod modstandsbevægelsen og for dem, der var modstandsbevægelsens politiske modstandere. Men det er nu ikke det, jeg vil sige.

Jeg vil derimod spørge, om hr. Simon Ammitzbøll er klar over, at der er en ganske kontant kendsgerning, der viser, at det, han kalder tvivlsomt i hr. Søren Espersens udlægning, nemlig at Danmark ikke var blevet anerkendt som allieret uden den 29. august, uden modstandskampen, kan dokumenteres for ikke at sige bevises.

Forholdet er, at de mange søfolk, der meldte sig i allieret tjeneste efter den 9. april, sejlede på danske skibe i allieret tjeneste, og de fik af de allierede forbud imod at sejle under Dannebrog. Den tilladelse til at hejse Dannebrog på danske skibe kom først efter den 29. august. Dermed er